

10 Δεκεμβρίου 2002

Στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο και τον Πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη απονεμήθηκαν ειδικά μετάλλια σε κεντρική πανηγυρική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε απόψε (ώρα 20.00 - 21.00) στην αίθουσα τελετών του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών, με την ευκαιρία του επίσημου εορτασμού των 75 χρόνων από την ίδρυσή του.

Ο Πρωθυπουργός, που ως γνωστόν είχε διατελέσει καθηγητής σε αυτό το ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα, ευχαριστώντας τον πρότανη του Παντείου Πανεπιστημίου καθηγητή Ιωάννη Βαβούρα για την τιμή που του έγινε, είπε τα εξής:

« Κύριε Πρόεδρε, κύριε πρότανη, κυρίες και κύριοι, δέχομαι αυτή την πλακέτα και αισθάνομαι πως αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για μένα. Και τη δέχομαι γιατί πιστεύω πως δεν προσφέρεται μόνο σε μένα, αλλά προσφέρεται και σε πολλούς άλλους, οι οποίοι έχουν δουλέψει για να αναδείξουν το Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Όταν μετά τη μεταπολίτευση ήρθα εδώ στο Πανεπιστήμιο από τη Γερμανία, πλανιόταν ακόμη βαθιά η σκιά της δικτατορίας. Φαινόταν αυτό στα πρόσωπα, φαινόταν στα μαθήματα, στον τρόπο οργάνωσης, φαινόταν στο περιεχόμενο των σπουδών.

Και τότε μια ομάδα από καθηγητές, θέλω να αναφέρω τον Άγγελο Αγγελόπουλο, τον Γιώργο Τενεκίδη που είχαν εκδιωχθεί από τη χούντα και είχαν εκδιωχθεί και παλαιότερα από το Πανεπιστήμιο στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, μαζί με νεότερους όπως ο Σάκης Καραγιωργας θέλησαν να δώσουν ένα νέο περιεχόμενο στο Πανεπιστήμιο. Και χάρη στη δουλειά τους που έγινε εδώ στην Πάντειο, φύσηξε ένας αέρας ανανέωσης σε ολόκληρα τα Πανεπιστήμια της χώρας.

Εγώ συμμετείχα σε αυτήν την προσπάθεια και αισθάνομαι σήμερα, μετά από τόσα χρόνια, ότι τότε ήταν μια δημιουργική εποχή και ήταν και για μένα πολύ σημαντικό ότι μπόρεσα να συμμετάσχω μαζί τους σε αυτό που φαινόταν, ήταν ένας καινούργιος δρόμος για ένα Πανεπιστήμιο που θα ανταποκρίνεται σε δυο βασικές αρχές:

- Η πρώτη βασική αρχή ήταν ότι θέλαμε να είναι το Πανεπιστήμιο κριτικό. Η δική μας παρουσία να είναι μια παρουσία κριτική, ώστε να ξεφύγουμε από την αποτελμάτωση, να ξεφύγουμε από τα παραδοσιακά, να ξεφύγουμε από τη ρουτίνα. Να είναι κέντρο δημιουργίας το Πανεπιστήμιο.

- Η δεύτερη βασική αρχή ήταν ότι θέλαμε το Πανεπιστήμιο να είναι ανοικτό στην κοινωνία. Να μην είναι εσωστρεφές, να μην περιορίζεται σε μια δουλειά μονάχα, σε έναν κλειστό κύκλο που δεν ενδιαφέρει τους πολλούς και δεν έχει και επίπτωση. Ένα Πανεπιστήμιο που να μαθαίνει τους νέους και δημιουργικοί να είναι, αλλά και να ακούν τα προβλήματα του κόσμου, να σκέπτονται πώς μπορούν να βελτιώσουν τη λειτουργία της κοινωνίας, να ενεργούν και να παλεύουν για ένα καλύτερο αύριο.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, τότε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, προσπαθήσαμε και ανοίξαμε έναν κύκλο συζητήσεων, κάναμε σεμινάρια, γιατί τα μαθήματα - όπως είπα - ήταν πολλές φορές πολύ τυποποιημένα γιατί η ύλη ήταν προσδιορισμένη. Αλλά τα σεμινάρια όπου υπήρχε ελευθερία ήταν πολύ διαφορετικά. Κάναμε επίσης και δημόσιες συζητήσεις, όπου εξετάζαμε θέματα που μας απασχολούσαν τότε, απασχολούσαν την Ελλάδα μετά τη Μεταπολίτευση. Θέματα, όπως η λειτουργία του Πανεπιστημίου, αλλά και η λειτουργία της Δημοκρατίας μας, καθώς και τα κοινωνικά προβλήματα.

Αυτά σήμερα μοιάζουν ρουτίνα, τότε όμως δεν ήταν. Γιατί τώρα ο τρόπος αυτός λειτουργίας και δράσης είναι ένας τρόπος αρκετά συνηθισμένος. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι δεν πρέπει να τον συνεχίσουμε. Σημαίνει, όμως, και κάτι άλλο: Ότι στο Πανεπιστήμιο και εδώ στην Πάντειο, αλλά και αλλού, πρέπει να ψάχνουμε πάντα καινούργιους δρόμους. Ότι πρέπει να αναζητούμε το καινούργιο, να διανοίγουμε καινούργιες προοπτικές, ποτέ να μην είμαστε ευχαριστημένοι και πάντα να είμαστε σε αναζήτηση.

Και την πλακέτα, η οποία μου δόθηκε, την καταλαβαίνω έτσι: Ως μια αναγνώριση γι' αυτή την αναζήτηση όπως είπα και για άλλους και για μένα, αλλά και ως μια υπόσχεση ότι όλοι μας αυτήν την αναζήτηση και αυτήν την πάλη για το καινούργιο, το διαφορετικό, το δημιουργικό θα το συνεχίσουμε και τα επόμενα χρόνια. Και γι' αυτό σας ευχαριστώ πολύ».